

The Best Library Magazine

časopis Knihovny města Ostravy

Mrtvá čarodějka přichází – Kim HARRISON

Všichni noční tvorové se stahují do Díry - městské čtvrti v Cincinnati. Ukrývají se tam, slídí, flámují... a hledají potravu. V temném světě, kterému vládnou upíři, se dravci požírají navzájem a strašlivá nebezpečí překonají vše, co si jen dokážete představit – a je na Rachel Morganové, aby v něm udržela pořádek.

Sladkost života – Paulus HOCHGATTERER

Před Vánocemi kdosi přejede hlavu starému muži. Mrtvého objeví jeho sedmiletá vnučka Katharina a od té chvíle nepromluví ani slovo. Psychiatr Raffael Horn, který se ujímá léčení dítěte, je proti své vůli vtažen do vyšetřování vraždy. Kriminální komisař Ludwig Kovacs vysedává na zasněžené zahrádce restaurace, popijí pivo a v noci dalekohledem pozoruje hvězdy.

Utrpení za pokladnou – Ann SAM

Anna vystudovala na univerzitě literární vědu, ale jelikož nemohla po promoci sehnat odpovídající zaměstnání, vzala zavděk původně brigádnickým místem a dále prodávala jako pokladní v supermarketu. Nakonec za pokladnou strávila osm let a napsala o svých zážitcích knihu, ze které prýští nadsázka, ironie a vtíp.

Svět podle Snoopyho – Charles M. SCHULTZ

První strip Peanuts se objevil v novinách před neuvěřitelnými šedesáti lety, přesně 2.10. 1950, a od té doby komiks o hloubavém biglovi a tak trochu zvláštních dětech doslova obletěl celý svět. V době své největší slávy byl vydáván v dvaceti šesti jazycích v sedmdesáti pěti zemích světa

Pyrofobie – Jack LANCE

Úspěšnému a šťastně ženatému mladému manažerovi Jasonovi komplikuje život jediný problém - od dětství ho trýzní noční můry, v nichž ho ohrožuje děsivý požár. A nyní se k jeho pyrofobii připojily i záhadné fotografie a zlověstné vzkazy, které mu posílá někdo neznámý.

Namasté babá – bratři HOMOLOVI

My Wohnouti jsme veselá kapela, ale taky parta pokrevních kámošů, která už léta čundruje po nejrůznějších koutech světa. Několikrát se nám do cesty připletla i Indie, což je snad ta nejujítlejší země pod sluncem. Krávy na ulicích, podivná hudba, smradlavý vůně... prostě mraky naprosto nepochopitelných věcí

Sluneční bouře – Asa LARSSON

Na podlaze kostela v severním Švédsku leží mrtvé a rituálně zmrzačené mužské tělo. A na noční obloze mezi vločkami padajícího sněhu tančí polární záře. Rebecka Martinssonová se po letech vrací do svého rodného městečka Kiruny. Kdysi musela toto místo za dramatických okolností opustit a odejít do Stockholmu, kde pracuje jako daňová poradkyně

NOVINKY VE FONDU KNIHOVNY MĚSTA OSTRAVY

RECENZE:

Sladkost života

Paulus Hochgatterer

Příběh rakouského dětského psychiatra a spisovatele Pauluse Hochgatterera (*1961) „Sladkost života“ (orig. Die Süße des Lebens, 2006) je prezentován jako detektivní román, za který autor získal Deutscher Krimi Preis a loni i novou Literární cenu Evropské unie. A přestože nejsem velkým znalcem detektivek, „Sladkost života“ osobně nepokládám za pouhou klasickou detektivku. Středobodem všeho a i počátkem celé knihy je sice zločin, brutální vražda starého muže, kterému pachatel asi přejel hlavu těžkým vozem, přesto za hlavní námět knihy nepovažují pouhé policejní vyšetřování. Pokud bych použil slova Klause Zeyringera z přebalu knihy, je to znepokojivá mapa jednoho maloměsta a jeho obyvatel. Autor nám prostřednictvím postav z alpského městečka, kde se příběh odehrává, poukazuje na běžnou logiku a myšlení dnešních západních lidí, které ale v jeho podání a podání celého příběhu nakonec vytváří skutečně znepokojivý, možná až děsivý pohled na společnost, kterou jsme si vytvořili.

Příběh začíná těsně před vánocemi v alpském maloměstečku, kdy někdo se značnou dávkou brutality zavraždí zcela neškodného starého vdovce. Jediným svědkem tohoto činu je starcova sedmiletá vnučka Katharina, která se ale od objevení činu zcela uzavřela do sebe, nemluví a nijak nereaguje na okolí. Zde vchází do děje postava dětského psychiatra Horna, který se snaží holčičku, a jediného svědka, dostat z jejího vnitřního vězení. Postupně se nám představují další postavy z „mapy“ tohoto maloměsta. Každá je nějak propojena s případem vraždy, ať přímo či nepřímo, jako např. komisař Kovacs, který je rozvedený, svoji ženu i dceru nenávidí, a má sexuální smlouvu se majitelkou vedlejšího obchodu, farář Bauer, jenž stále slyší hlasy, a ani během bohoslužby či pohřbu nedokáže odložit svůj iPod se snad satanskou hudbou, matka, která považuje své dítě za d'ábla, kluk, který pod vlivem svého psychopatického bratra si hraje na ničitele ze Star Wars a masakruje zvířata po okolí, či násilnický otec rodiny, který beztréstně „masakruje“ své děti a manželku. Je to mapa šílenství a děsivosti, která se skrývá pod pláštěm malebného alpského turistického centra. Děsivost příběhu vidím právě v tom akceptovaném zlu kolem, které jakoby nedotknutelností osobních práv a svobod sami aktéři nejen akceptují, ale sami vlastně z vlastní neochoty či sociální zbabělosti de facto podporují. Psychiatr Horn stále vypisuje beztréstnost brutálnímu otci, protože bere prášky a snaží se léčit ze své agresivity, Kovacs přehlíží dealery drog a zloděje, protože stejně nic s nimi nezmůže, nebo všichni ví, že místní radní podporuje neofašistické bojůvky, ale co s tím, že? Pár zbitých Arabů za to nestojí!

Jakoby se vše ještě autor snažil zdůraznit použitým jazykem, lakonickým, bez zbytečných popisů. V některých případech snad jakoby vnitřní pochody postav zdůrazňoval až termínově: „*Nohy, paže, šíje, trup. Nagnout, uvolnit. Potom pár protahovacích cviků. Nejdřív boky. Dřepy. ...*“

Svým vyzněním mi vynikající „Sladkost života“ více zapadá do schématu sociálně kritických příběhů jako „Švihadlo“ od Seppäläho či „Teorie sraček“ Salminena, než ke klasickým detektivkám. Toto nezvyklé pojetí detektivního románu pro nakl. HOST přeložil Tomáš Dimter.

BoboKing

Mrtvá čarodějka přichází

Kim Harrison

„V padesátých letech ... rozluštili tajemství DNA... Následoval příval bioinženýrských léků,... vedlejší produkt temnějšího výzkumu bioinženýrských zbraní... A pak ... někdo udělal chybu. Z chladných arktických laboratoří unikl smrtící řetězec DNA... virus

zmutoval... Během tří děsivých týdnů byly vyhlazeny země třetího světa, USA zkolabovaly za čtyři... Čarodějky, nemrtvé a menší rasy jako troly, skřítky a víly nezasáhl vůbec... Zvrat, jak se události začalo říkat, začal v poledne jediným skřítkem a skočil o půlnoci, kdy se lidstvo krčilo pod stolem a snažilo se smířit se skutečností, že už před pyramidami žili po boku čarodějek, upírů a dlaků.“

Toto je svět, který vytvořila americká autorka Kim Harrisonová (*1966?) pro svůj urban fantasy cyklus nazvaný podle hlavní hrdinky Rachel Morgan, kde vedle lidí žijí i nadpřirozené bytosti, tzv. inderland'ané. První díl, který právě vydalo ostravské nakl. Fantom Print, se objevil v roce 2004 a do dnešního dne má už osm knih. Osm příběhů, které sklídilo množství cen a obývá vrcholy amerických knižních hitparád. Což jen dokazuje, jak moc je v současnosti tento žánr populární, i když se mi nějak nepodařilo najít nějakou jeho kloudnou definici. Obecně se dá říci, že je to podžánr fantasy, který se musí odehrávat v městských či příměstských oblastech. A přestože se většinou odehrává v naší době, není to podmínkou. Jako další známé autory lze uvést např. N. Gaiman, S. R. Green, L.K. Hamilton, T. Huff, J. Butcher či P. Briggs či náš P. Renčín.

Naše hrdinka Rachel Morganová je mladá čarodějka, která více než na rozum dá na emoce, a tak se do všeho vrhá řekněme „po hlavě“. Je, nebo přesněji byla, vyšetřovatelkou Inderlandské bezpečnosti agentury (IBA), která má na starosti zločiny nadpřirozených osob. Ale její kariéra měla sestupný směr, a tak udělá nepředstavitelný čin – dá výpověď. To IBA neodpouští a je na ni vypsána odměna. Je z ní vlastně mrtvá čarodějka. A neodejde sama, ale dá se s ní do spolku i hvězda IBA, upírka Ivy, ladná a bohatá kráska, která se na rozdíl od Rachel dokázala z IBA vyplatit. A tak Rachel hledá velký případ, který by jí vynesl peníze a tím i zachránil život.

Hlavními postavami ve urban fantasy jsou většinou až hororové postavy jako upíři, démoni, vlkodlaci atd. a díky tomu většina těchto titulů má spíše temnější až hororový náboj. V případě tohoto seriálu ale autorka přišla s poněkud odlehčenou verzí. Nemůžu tvrdit, že je to přímo humoristický román, ale díky povahám a charakterům hlavních postav (a úderným hláškám jednoho skřítky) se možná více pobavíte než vystrašíte. A na postavách je vystavěný příběh především. Autorka dějovou část příběhu nijak nekomplikuje. Do všeho se hrdinové hrnou bezhlavě, bez zbytečného plánování. Ale najdou se tam i pasáže, kdy vám jde mráz po zádech. Např. scéna první noci ve společném domě (kostele) Rachel s Ivy. Neuvěřitelně realisticky podané. Ale jak jsem napsal, to hlavní je v postavách. Samotnou Rachel, svébytnou a tvrdohlavou, skvěle doplňuje její další pomocník skřítek Jenks, kterého nejčastěji potkáme, jak sedí Rachel na náušnici a pak se odhodlaně vrhá do boje s protivníkem. Nejčastěji proti zabijáckým vílám. Naopak, v čem vidím jisté mínus knihy, je nedostatek objasnění, proč to či ono tak funguje. Například jsem nepochopil, proč odchod z IBA znamená smrt. Ale i pár drobností musíte jako čtenář přijmout jako dané, a neptat se po vysvětlení. Ale na druhou stranu, to je jeden z hlavních předpokladů, když chcete číst fantastiku. Musíte přijmout autoru vizi jeho světa.

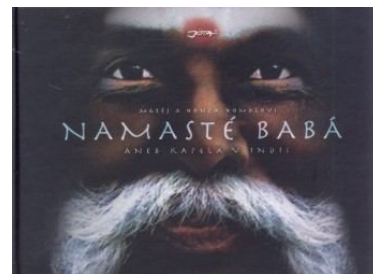
Nakladatelství Fantom Print tím na trh poslalo už svůj druhý (slavný, a ne poslední – co nevidět vydají „V temnotě“ od Rob Thurmanové) seriál urban fantasy. Od loňska vydává i cyklus o Mercedes Thompsonové od P. Briggsové. A pokud můžu srovnat, tak právě tím humorným nadhledem mi více pasovala Kim Harrison s její Rachel Morganovou.

Z anglického originálu „Dead Witch Walking“ přeložila Kateřina Niklová. Vydal Fantom Print 2010, a jako u Briggsové opět v úžasné grafické úpravě.

BoboKing (z www.knihovnice.cz)

Namasté babá, aneb, Kapela v Indii

Matěj a Honza Homolovi

Těžko dneska můžete vyrazit do míst, o kterých by se dalo mluvit jako o civilizacích nedotčených a panenských oblastech. Stačí mít peníze a můžete se dostat kamkoliv a kdykoliv. Svět je jedna globální vesnice, přístupná každému, kdo má chuť a prostředky. Proto jedna z mála možností, jak si užít ještě toho pocitu skutečných cizinců či cestovatelů, je vyrazit do končin diametrálně odlišných od té naší evropské. Bez objednaných aut s klimatizací, rezervovaných hotelových pokojů či civilizovaně se chovajícího průvodce placeného v dolarech od hodiny. Skočit do toho světa „po hlavě“ a snažit se neutopit.

Přesně tak to udělali, a dle všeho stále dělají, Matěj a Honza Homolovi, členové populární hudební skupiny Wohnout, kteří za svoji cestovatelskou lásku považují Indii. Zemi považovanou za ekonomického tygra Asie mající vlastní kosmický program a jaderné zbraně. Zemi s nádhernou krajinou a bohatou kulturou, ale taky místo, pro které je charakteristické „... nehorázný bordel, smog a hluk, zvláště vypadající lidé, tady sere na ulici člověk jako pes atd...“

Tak to kluci vidí a popisují. Ne ve smyslu hanlivém, ale jako reálnou skutečnost, tu hledanou exotiku. Popisují dva měsíce cest po kousku z této nedozírné země na počátku roku 2005. V kapse pouze zpáteční letenky a jinak děj se vůle ... indická. Cestují v autobusech a vlacích, kterým se nedá říci jinak než dobytčáky. Snaží se coby maskovaní Indové za málo peněz vidět co nejvíce - „My jsme fakt Indové, tak o co jde? Nejste. A jak to můžete poznat? Podle toho, že nemáte knír!“ Jí pouze zdejší klasickou stravu - „Pane šéf, můžete nám to udělat nepálivý? Samozřejmě.“ Jídlo nebude pálit jak by mělo, ale pořád tolik, abychom u něj sborově plakali. A protože je to chudá země, moc si nevybírat - „Co to je? To je ryba! No ale my chtěli kuře... Ryba je skoro jako kuře, pane.“ Zbytečně neprovokují evropskou inteligencí - „Pánové chtěj platit? To máme tři kuřata, jedno za sto, to máme... to máme... moment, zajdu pro kamaráda.“ Kupují jen indické zboží - „Best kvalita je zaklínadlo prodavačů všeho možného zboží, vlastně žádná jiná jakost nám nebyla nikdy nabídnuta.“

Cestopisy vlastně dneska může psát a vydávat každý, kdo si prostě někam vyjede. Otázkou zůstává, jestli to ale bude někdo číst. Wohnouti se od hromad dalších cestopisů liší v tom, že se nesnaží nic přibarvovat. Jak to prostě přišlo, tak to podají. Nic lidského jim není cizí - „Začínáme všichni řešit jeden problém a tím je sračka, která postihla všechny účastníky našeho zájezdu. V noci se nad dírou v pokojovém hajzlu střídají zadky, který opouští něco strašně pálivého. Od dveří je fronta lidí až k posteli.“

Podařilo se jim napsat skvělou knihu, která se spíše než jako cestopis čte jako výborný úsměvný příběh z exotického světa. K tomu téměř polovina knihy jsou nádherné fotografie, které báječně doplňují samotný text, mnohdy doplněné vtipnými popisky. Tuto skvělou knihu, jejíž obálku jen těžko lze přehlédnout, bych doporučoval nejen možným návštěvníkům Indie, ale každému čtenáři dobrých příběhů.

BoboKing

Utrpení za pokladnou

Anna Sam

Tesco, Globus, Kaufland, Interspar - to všechno jsou jména božstev, která dneska uctíváme více než jakémkoliv jiné bohy. Tedy aspoň v naší tzv. západní civilizaci. Mnoho lidí ty super-hyper markety proklíná, ale ještě podstatně více lidí je „velebí“. Já taky patřím k těm „velebničkům“, ve svém okolí jsem známý svými častými návštěvami v „chrámu“ zvaném Tesco. Ano, není se zač stydět! Ten výběr, ta volnost, ta ... pomalu beztržnost osahat a vyzkoušet cokoli. A to nemluvím o té nádherné úlevě v parném létě, kdy vždy klimatizované prostory osvěží moje přehřáté tělíčko a mozek z toho tropického vedra, ve které se v posledních letech proměnilo

české léto. Ano, je to svět ve světě. A kdyby se tam ještě pronajímaly byty, možná bychom byli překvapeni, kolik lidí by o ně mělo zájem. Nikdy by pak už nemuseli opouštět své obchodní chrámy.

Ale jak to vypadá z pohledu těch, kteří nám všechnu tu nákupní „mši“ připravují, kteří nám jejich závěrečným amen (doslovně např. „176,- Kč, prosím!“) dovolí zaplatit a odnést si své dary boží? To přináší knížka francouzské autorky Anny Sámové „Utrpení za pokladnou“ (orig. Les tribulations d'une caissière, 2008), která vyšla už snad v celé Evropě. Tato mladá autorka vystudovala literaturu, ale nikde nemohla najít místo, proto skončila na pozici pokladní v jednom velkém hypermarketu. Své dojmy a zážitky svěřovala na blogu *caissierenofutur.over-blog.com*. Jejich obliba byla tak velká, že nakonec je vydala knižně. A o čem je její vyprávění? O nás, o těch z „druhé“ strany pokladny, o zákaznících.

No přiznám se, že po přečtení knížky to vypadá, že do těchto obchodních chrámů chodí pěkná hovádka boží. Stačí se podívat na názvy kapitol:

Nacucaní zákazníci – opilí zákazníci, kteří nikdy nepřestanou překvapovat (ne vždy ale mile)

To je zvláštní, všechno to lepší... - pokladní pás není ulepený od vyteklého jogurtu. Vždyť je to soper!

Máte méně než deset kusů zboží? (rychlopokladna) – „To ale není deset, pane!“ „Vy jste ale byrokratka! Ty kryso! Jen se neposer!“

Kam ukrýt své jmění? – bankovky vytahujeme z podprsenek, z lemů trenýrek, z ponožek, či si pro ně musíme odběhnout na záchod.

Takových kapitol jsou v knížce desítky. Ne vždy se jedná pouze o autorčiny postřehy o nás, o zákaznících. Samová nám odhaluje i fungování takového pokladního v hypermarketu. Všechny ty přesné časy otvírání a zavírání pokladny, boje o nejpohodlnější židle, odpočítávání na sekundu přesně vymezené pauzy, automatické úsměvy na jakéhokoliv zákazníka atd. Prostě nám na 184 stranách přinese vtípnou či ironickou formou vše o fungování těchto poháněčů světové ekonomiky.

Knížku přeložil Martin Svoboda, vydalo nakl. Argo, 2010.

BoboKing

P.S. Na závěr vám autorka doporučuje, abyste taky napsali knihu, kterou budou prodávat... třeba v supermarketu!

Svět podle Snoopyho

Charles M. Schulz

„Peanuts okouzluje stejnou měrou rafinovaného vzdělance i prosté dítě, každý si v nich najde něco svého, což je vlastně pokaždé totéž, jenom jinak použitelné.“

Umberto Eco

Takto slavný italský spisovatel nechválí nějaké filozofické či uměleckovědné dílo moderního autora, ale „pouhý“ komiks! I když na druhou stranu po padesáti letech vydávání se o tomto světovém fenoménu dá klidně mluvit jako o filozofickém a uměleckovědném (nebo přinejmenším uměleckém) díle. Objevoval se v letech 1950 a 2000 na stránkách více než 2600 novin v asi 75 zemích světa, tedy až do smrti jeho tvůrce, amerického komiksového autora Charlese Monroe Schulze (1922-2000).

Kdo je Snoopy? Malý bigl s kulatoučkým bříškem, který se nejraději vleže na stříšce své boudy zabývá filozofickými problémy. Ty následně konzultuje se svým přítelem Woodstockem, malým opeřencem, který jakoby věděl odpovědi na všechny otázky. Pak je tu spousta dětí, především Charlie Brown, Snoopy páníček (psím jazykem řečeno: ten kluk s kulatou hlavou, co mě krmí), a další kluci a holky z jeho party, kterým proti vůli autora se zažilo říkat peanuts. Jsou to hlavně Lucy, sebestředná panovačná dívka, Linus, bázlivý intelektuál žijící pouze pro svoji deku, Schroeder, naopak žijící pouze pro klavír a geniálního Beethovena, či Patty, nešťastná ošklivka zamilovaná do Charlieho, a další.

Co tato partička pořád dělá? Ráda hraje baseball, nerada chodí do školy, a při vši této dětské činnosti řeší až filozofické otázky, jako co je to láska, smysl života, mezilidské vztahy, ale i naprosto banální dětské záležitosti. Mnohdy s důrazem na jistou absurditu, která problém nečekaně vyřeší.

Krása a vtipnost těchto krátkých kreslených stripů je právě v tom kontrastu představy nevinné a naivní dětské duše versus životní filozofie hodné dospělého.

Uvedme si například:

„Tak nevím... když prohrajeme, je mi mizerně...když vyhrajeme, mám pocit viny!“

„Co tím myslíš, že na tebe moc ječím! Dneska jsem na tebe ječela jen třikrát!“

„Třikrát je moc. O jedno více než doporučená denní dávka!“

„Nadějně vyhlídky (sakra!). O údělu člověka (sakra!). Srdce temnoty (sakra!)“

„To snad není pravda!! Mám skvělý nápad na román, ale všechny dobré názvy jsou už zabrané!“

Když si k tomu ještě přidáte ty úžasné kresby, lze pochopit, proč byly tyto stripy půlstoletí tolik žádané, a určitě ještě dalšího půlstoletí budou. Vždyť autor jich vymyslel a nakreslil přes osmnáct tisíc!

A tak se na našem trhu k toliko známému „Garfieldovi“, nedávno vydanému úžasnému „Calvinu a Hobbesovi“, konečně objevil reprezentativní soubor světově proslulých Snoopyho stripů, vybraných v letech 1970-1990. Výběr, překlad a předmluva je prací Petra Onufera, který pro Albatros pracoval na projektech jako „Emily Strange“, „Red Meat“, „90 klasických knih pro lidi v kalupu“ atd.

Vydal Albatros Media v nakl. CooBoo, 2010.

BoboKing

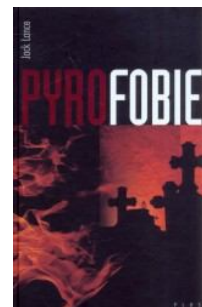
Pyrofobie

Jack Lance

Pyrofobie, neboli chorobný strach z ohně. Takto spisovatel Jack Lance nazval i svoji knihu, protože strach z ohně je skutečně námětem jeho až hororového thrilleru, který pod názvem „Pyrophobia“ vydal v roce 2009.

Hlavním hrdinou románu je Jason Evans, mladý spokojený muž, který má dům v Kalifornii, zajímavou práci v reklamní agentuře a především krásnou a milující manželku Kaylu. Jedinou takovou skvrnou v jeho „americkém snu“ je možná jeho pyrofobie. Už od dětství trpí děsivými nočními můrami, ve kterých vidí, jak sám zaživa uhoří. V poslední době má od toho celkem klid, ale co mu někdo začal anonymně posílat podivné fotografie hřbitova s popisy jako JSI MRTVÝ, MYSLÍŠ SI, ŽE JSI NAŽIVU, ALE NEEEXISTUJEŠ atd., jeho prokletí se opět vrátilo. Kdo to může být, když neví o žádném nepříteli? Všechno to graduje, když se ho s manželkou někdo schválně snažil vytlačit velkým autem ze silnice. Nehodu našťastí přežili bez úhony, ale přesto... Jason nedokáže už zachovat klid, musí vypátrat útočníka. I za cenu rozpadu manželství.

Toto je tedy námět knihy, o které nějaký kritik řekl, že pokud by měl mít Stephen King ještě nějaký pseudonym, byl by to rozhodně Jack Lance. Když knihu začnete číst, dalo by se s tím souhlasit. V prologu jsme svědky přepadení a brutální vraždy nějaké staršího člověka v jeho domě. Je to tedy přesně ve stylu mistra hororů, zaujmout čtenáře už první větou a nedovolit mu oddechu. Docela naturalistický popis násilí a brutality, s kterou neznámý muž v černém zabíjí oběť. V takové chvíli můžeme předpokládat, že kniha podle všeho mi jako čtenáři přinese skutečně „nervy drásající“ pocit strachu a napětí. Jenomže pak jakoby přestal mistrovi „naslouchat“. Mám tím na mysli především to, že v následujících kapitolách začne čtenáře zahlcovat množstvím postav z okruhu jeho spolupracovníků v agentuře, a následuje popis rodinného večírku, kdy je čtenář opět atakován množstvím jmen a charakterů rodinných příbuzných. A vy jako čtenář začínáte mít chaos v tom, kdo je kdo, a co kdo vlastně řekl a udělal. Především ale jsem začal mít nepříjemný pocit, že tyto postavy na příběh Jasona budou mít pramalý vliv. Což se mi potvrdilo. Osobně si myslím, že celkem dobrý příběh trochu kazí autorova snaha o „pořádný“ román. Nevím, jestli to bylo z důvodu, že čím více postav, tím více román, nebo za více slov více peněz? Těžko říci. Přesto kniha má cosi do sebe – napětí, pointu (možná trošičku

přitaženou za vlasy), docela dost násilí a brutality, krásnou ukázkou rozpadu lidské psychiky pod smrtelným tlakem atd.

Možná stejně napínavé ale bylo zjistit, kdo že to je Jack Lance. Knihu, kterou z anglického originálu přeložil pro Albatros Media známý harrypotterovský překladatel Pavel Medek, jsem totiž na britském, ani americkém Amazonu nenašel. Nakonec po hledání na webu jsem zjistil, že Jack Lance je pseudonym nizozemského autora několika knih Rona Puyna. Ten jako známý milovník S. Kinga a D. Koontze je ve své zemi přezdíván jako nizozemský Stephen King.

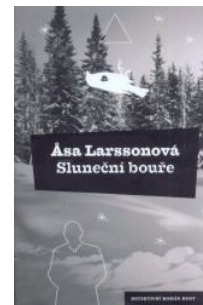
BoboKing

Sluneční bouře

Asa Larsson

„Nestojí snad psáno: nezabiješ?“

„Přesto je bible plná příkladů, kdy Bůh někomu vezme život. Copak to nechápeš, Rebecko? Bůh smí vlastní zákony porušit. Já to nedokážu. To jsem mu řekl. Proto mi (ho) poslal do cesty. Bylo to víc než znamení. Musel jsem ho poslechnout.“

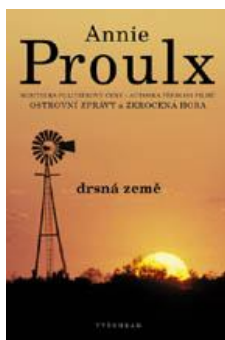
Tento úryvek nám naznačuje hlavní námět úspěšného thrilleru švédské autorky Asa Larssonové (*1966) „Sluneční bouře“ (orig. Solstorm, 2003). Odehrává se na severu Švédska, v malém městečku Kiruna, v prostředí vlivného a známého náboženského společenství. Jeho obroditel, jeho „zázrak“ Viktor, který před lety přežil svoji smrt a prý se setkal se samotným Bohem, je jednoho zimního rána ve zdejších kostele nalezen zavražděný. Šokující je především bestialita, se kterou byla oběť zavražděna – rozbodána, vydloubnuté oči a uřezané ruce. Čtenáři je přitom popisováno toto krvavé torzo lidského těla uprostřed kostela celkem chladně a věcně. Můžete mít pocit, že se bude jednat o thriller amerického typu, plný brutality, šílenství, akce, snad i všech těch forenzních metod jako z CSI televizních seriálů. Ale „chyba lávky“. Přes tento hrůzný zločin autorka nepoužívá akční a drsný americký thrillerový styl. Ba naopak, důraz klade především na charakteristiku postav, jejich konfrontace mezi sebou, až se dá říci, že těžko určit hlavní postavu. Je jím Rebecka Martinssonová, vyobcovaná členka zdejšího společenství, která ale v mládí musela za záhadných okolností odejít do Stockholmu? Nebo snad velmi asertivní a sympatická těhotná vyšetřovatelka Anna-Maria Mellaová? Celý případ vraždy je samozřejmě komplikovaný a především pro vyšetřovatele značně obtížný. Zdejší náboženské společenství je na otázky možných konfliktů uvnitř komunity nepřístupné. Je neochvějně v moci zdejších tří vůdčích pastorů.

K vyjasnění vraždy každý z hrdinů románu přistupuje z jiného směru. Jednak vlivné společenství má značný majetek, jehož původ je šikovně skryt za povolenými účetními machinacemi vzniklými nejednotným výkladem zákona o financování náboženských organizací. A pro policii není problém zjistit hříchy z minulosti jednotlivých farníků. Naopak z pohledu Rebecky, která zná vliv pastorů na zdejší ovečky a vůbec obecně až fanatickou víru místní kongregace, nahlížíme do zcela jiného světa Bohem posvěceného společenství, než jak se prezentuje na veřejnosti. Právě tato různorodost možných důvodů vraždy dělá z příběhu, i přes absenci akčních a nervy drásajících scén, velmi napínavý a čtivý thriller. Jeho stylem a kvalitou bych ho přirovnal k románům u nás zavedené islandské autorky Yrsa Sigurdardóttir.

Nakl. Host tak po vydání celosvětově úspěšné trilogie Milénium od Stiega Larssona dodalo na náš knižní trh další skvělý severský thriller napsaný Larssonem, i když v tomto případě Asa Larssonovou. Ze švédského originálu přeložila Jana Holá.

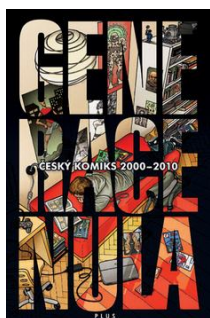
BoboKing

NOVINKY VE FONDU KMO

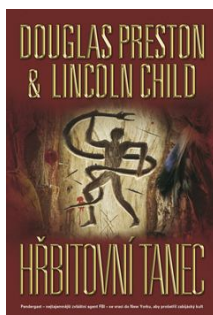
Annie PROULX – Drsná země

Děj románu se odehrává v Texasu a Oklahomě, kam přijíždí z Denveru Bob Dollar, který v pětadvaceti letech po skončení studia neví, kam se vrátit. Přijme tedy práci u společnosti, jež hledá v zemědělských státech místa, kde by mohla založit farmy na chov vepřů. Bob se usazuje v texaském městečku Woolybucket, pomalu přichází na chuť zemi, která nikomu nedává nic zadarmo, a poznává, jak staří farmáři lpí na půdě, jež uhnětla jejich životy během velkých změn, jimiž v minulém století země prošla. Román zaujme svojí originalitou, přímočarostí a nezapomenutelnou hlavní postavou.

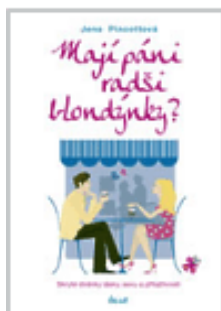
Tomáš PROKŮPEK – Generace nula

Antologie Generace Nula představuje výběr toho nejlepšího, co na poli krátkých komiksových příběhů v České republice za poslední dekádu vzniklo. Publikace pokrývá mimořádnou stylovou i námětovou pestrost, jež je pro současný domácí komiks tak příznačná. Generace Nula je širší svého záběru vůbec první na našem trhu a je doplněna krátkými medailony tvůrců z pera Tomáše Prokúpků.

PRESTON – CHILD – Hřbitovní tanec

William Smithback Jr., význačný reportér listu New York Times, byl brutálně zavražděn ve svém bytě na Upper West Side. Jeho manželka Nora Kellyová, archeoložka z Přírodopisného muzea, byla rovněž poraněna. Několik očitých svědků za útočníka označilo souseda z domu. Colin Fearing byl podle nepotvrzených výpovědí před deseti dny pohřben. Objevily se neoficiální zprávy o tom, že zvláštní agent FBI Pendergast se o tento případ zajímá...

Jena PRINCOT – Mají páni radši blondýnky?

Téměř 100 otázek na téma sex-appeal. Po odpovědích autorka pátrala v nejrůznějších vědních disciplínách, jako jsou biologie, psychologie, antropologie, neurologie nebo endokrinologie. Konečně se dozvíme, zda si například ženy vybírají partnera podle vzhledu svého otce, proč mají modroocí radši modrooké, zda dokáže mužský pot zlepšit ženě náladu a zbystrit smysly, proč je víc bisexuálních žen než mužů, proč skórují kreativní muži nebo jak roční doba ovlivňuje sexuální život.

Philippe CLAUDEL – Šedé duše

V mrazivém ránu zimy roku 1917 je v severofrancouzském městečku nalezeno tělo zavražděné desetileté dívky, dcery majitele místního hostince. Vyšetřování tragédie nikdy nedospěje k závěru a případ komplikuje řada nejasností kolem jednotlivých aktérů včetně samotného vypravěče, bývalého policisty, jehož svědomí tíží vlastní nepřiznané provinění. Je pachatelem tajemný prokurátor Destinac, či mladý bretonský dezertér? Jaké tajemství skrývala mladá učitelka, nalezená nedlouho po vraždě v bytě oběšená?